

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVII. — Wydana i rozesłana dnia 21. kwietnia 1898.

Treść: *M* 55. Rozporządzenie, którem dla sądów i urzędów podatkowych (kas skarbowych), o ile te ostatnie sprawują kasowość urzędów depozytowych lub urzędów depozytowych i sierocych, przepisuje się sposób postępowania przy składaniu depozytów cywilno-sądowych i przy wnoszeniu wkładek do kas sierocych wspólnych a nadto urządzi się sposób postępowania z posyłkami wartościwemi, które nadchodzą do sądu opieczętowane i za przekazem.

55.

Rozporządzenie Ministerstw sprawiedliwości, skarbu i handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 15. marca 1898,

którem dla sądów i urzędów podatkowych (kas skarbowych), o ile te ostatnie sprawują kasowość urzędów depozytowych lub urzędów depozytowych i sierocych, przepisuje się sposób postępowania przy składaniu depozytów cywilno-sądowych i przy wnoszeniu wkładek do kas sierocych wspólnych a nadto urządzi się sposób postępowania z posyłkami wartościwemi, które nadchodzą do sądu opieczętowane i za przekazem.

Rozdział I.

Sposób postępowania przy składaniu depozytów cywilno-sądowych i przy wnoszeniu wkładek do kas sierocych wspólnych.

§. 1.

Depozyty cywilno-sądowe składają się w następujący sposób:

1. deponent oddaje przedmiot złożenia w urzędzie podatkowym z jednoczesnem wniesieniem do tego urzędu prośby o wzięcie w zachowanie. Prośba powinna być wystosowana do sądu a ma być wygotowana i urządzona według przepisu instrukcji urzędu depozytowego;

2. deponent oddaje przedmiot złożenia w urzędzie podatkowym z powołaniem się na akt sądowy (prośbę protokolarną o przyjęcie depozytu, uwiadomienie urzędowe, przypomnienie urzędowe), na którym opiera się złożenie a który urząd podatkowy otrzymuje jednocześnie;

3. przedmiot złożenia nadsyła się do sądu pocztą. Takie posyłki pocztowe podlegają postanowieniom rozdziału II.

Urząd podatkowy obowiązany jest odebrać każdy przedmiot oddany mu jako depozyt cywilno-sądowy, który w ogóle nadaje się według istniejących przepisów do zachowywania w urzędzie depozytowym a to z zastrzeżeniem służącego sądowi prawa decyzji co do dopuszczalności złożenia.

Gdy sąd zezwoli później na przyjęcie depozytu, uważa się go za złożony od chwili wniesienia do urzędu podatkowego.

§. 2.

W przypadkach §. 1, l. 1, strona oddaje prośbę o wzięcie w zachowanie naczelnikowi urzędu podatkowego, który bada ją pod względem przedmiotu zamierzonego złożenia.

Jeżeli naczelnik urzędu podatkowego nie widzi żadnej przeszkody do przyjęcia depozytu, pisze na zewnętrznej stronie prośby datę złożenia tudzież znak swego nazwiska i poleca zaciągnąć prośbę do protokołu czynności urzędu depozytowego a mianowicie liczbę czynności czerwonym, prośbę zaś czarnym atramentem. Liczbę czynności napisać należy czerwonym atramentem także na podaniu.

§. 3.

Następnie w obecności obu wyższych urzędników porównać należy dokładnie przedmiot złożenia z osnową prośby o wzięcie w zachowanie.

Gdyby przy tem odkryto niezgodność, dołączyć należy do prośby osobną uwagę, zawierającą odpowiednie sprostowanie i dać ją oddawcy do podpisania. Gdyby zaś prośba o wzięcie w zachowanie zawierała znaczne poprawki, oddawca winien podobnież okoliczność tę potwierdzić osobno zapomocą klauzuli dodatkowej przy końcu prośby. Następnie oddaje się poborcy podatkowemu przedmiot złożenia w obecności urzędnika kontrolującego, który złożenie zapisuje w dzienniku depozytowym.

§. 4.

Objęcie depozytu uwidocznnić należy na pierwopisie prośby o wzięcie w zachowanie przez napisanie artykułu dziennika i daty, tudzież podpisanie się obu urzędników obejmujących a to poniżej liczby czynności przy wniesieniu napisanej. Nadto, jeżeli złożenia dotyczą się nowych mas, przydać należy także numer zachowywania masy, tudzież tom i folium księgi głównej. Pieczęci urzędowej nie trzeba wy-ciskać.

Oddawca otrzyma wolne od stępla potwierdzenie uskutecznionego złożenia opatrzone podpisami obu obejmujących urzędników, wygotowane na blankiecie urzędu depozytowego a zawierające nazwisko, stan i miejsce zamieszkania deponenta, datę złożenia, artykuł dziennika i krótkie oznaczenie przedmiotu złożenia, jeżeli zaś oddawca nie jest tą samą co deponent osobą, także adres oddawcy; na potwierdzeniu tem wycisnąć należy pieczęć urzędową.

Strona może żądać, żeby potwierdzenie odbioru było później napisane na doręczonej onejże rezolucyi depozytowej (§. 6, ustęp 1) za odebraniem pierwszego potwierdzenia.

§. 5.

Kontrolor urzędu podatkowego winien jeszcze w dniu złożenia zapisać czerwonym atramentem w protokole czynności a to w kolumnie „krótka osnowa załatwienia“ liczbę artykułu dziennika, pod którą depozyt został objęty i przydać tam znak swego nazwiska.

§. 6.

Prośbę depozytową posłać należy spieszenie, najpóźniej zaś nazajutrz z dołączeniem wykazu, na najkrótszej drodze do biura podawczego sądu, który względem niej wydaje dopiero teraz polecenie co do wzięcia w zachowanie lub inne odpowiednie zarządzenie i uwiadomienia o niem deponenta.

Jeżeli sąd uzna za stosowne nie zezwolić na złożenie, winien zarazem polecić deponentowi, żeby w terminie, który odpowiednio wymierzyć należy, odebrał z urzędu podatkowego przedmiot tamże złożony, w przeciwnym bowiem razie przedmiot ten byłby deponentowi odesłany na jego koszt i niebezpieczeństwo za pośrednictwem zakładu pocztowego.

Załatwienie sądowe doręczyć należy urzędowi podatkowemu w każdym razie najpóźniej w przeciągu trzech dni po nadejściu do sądu prośby o przyjęcie depozytu. Rezolucya, którą w razie niezwezwolenia na złożenie wyznacza się deponentowi termin do odebrania złożonego przedmiotu, jest dla urzędu podatkowego poleceniem wydania, jednakże, gdyby urząd podatkowy miał przedmiot odesłać pocztą, winien postarać się jeszcze o osobne polecenie sądu.

Otrzymałą rezolucyę sądową winien urząd podatkowy zanotować w protokole czynności urzędu depozytowego w kolumnie „krótka treść załatwienia“ pod zapiskiem już się tam znajdującym (§. 5), obecnie czarnym atramentem.

Prośbę o przyjęcie depozytu zatrzymać należy w sądzie, dotyczącą zaś rezolucyę, doręczoną urzędowi podatkowemu, dołączyć ma tenże do dziennika depozytowego jako dowód.

§. 7.

Gdyby naczelnik urzędu podatkowego, zbadawszy prośbę o wzięcie w zachowanie (§. 2, ustęp 1), uznał przedstawiony depozyt za niesposobny do przyjęcia, winien uwiadomić o tem stronę przez napisanie odmowy przyjęcia z krótkim podaniem powodów na grzbiecie prośby.

Stronie służy prawo natychmiastowego ustnego zażalenia u naczelnika sądu, który po zbadaniu dopisuje albo polecenie przyjęcia depozytu albo potwierdzenie odrzucenia. Tymczasowe polecenie przyjęcia przez naczelnika sądu wydane, niema jednak uprzedzać stanowczego załatwienia prośby o wzięcie w zachowanie.

§. 8.

W przypadkach §. 1, 1. 2, urząd podatkowy postępować ma przy obejmowaniu depozytu tak samo, jak to przepisane zostało w paragrafach poprzedzających z tą różnicą, że naczelnik urzędu podatkowego nie ma badać przedmiotu złożenia jak to przepisane było w §. 2, ustęp 1.

§. 9.

W lokalach urzędowych sądu i urzędu podatkowego wywiesić należy w miejscu w oczy bijącym

ogłoszenie, w którym ostrzedz należy strony, o przepisie, że przedmiotów przeznaczonych do zachowywania w urzędzie depozytowym, nie wolno nigdy składać do rąk urzędnika sądowego, a zarazem wymienić tego urzędnika kasowego, do którego rąk depozyty oddawać należy, tudzież urzędnika kontrolującego, który powinien być przy tem obecny; zarazem podać należy godziny urzędowe do znośzenia się ze stronami wyznaczone, w których depozyty mają być w urzędzie podatkowym przyjmowane.

§. 10.

Utrzymywanie dziennika depozytowego jest rzeczą kontrolora, do którego należy także wciąganie do księgi głównej depozytów przyjętych i wydanych.

W tych jednak urzędach podatkowych, w których jest więcej niż dwóch urzędników, można za zezwoleniem przełożonej Władzy skarbowej krajowej poruczyć utrzymywanie jednego lub drugiego zapisku innemu urzędnikowi podatkowemu pod wspólną odpowiedzialnością wyższych urzędników.

§. 11.

Przepisy powyższe o składaniu depozytów cywilno-sądowych stosują się analogicznie do postępowania z wkładkami wnoszonymi do wspólnej kasy sieroczej, o ile nie idzie o peryodyczne wnoszenie kwot odsetkowych i kapitałowych od pożyczek hipotecznych, pod tym względem bowiem zatrzymują moc swoją dotychczasowe przepisy.

Prowadzenie dziennika kasy sieroczej, tudzież istniejących dla kasy sieroczej ksiąg rachunkowych stanu biernego i czynnego należy do kontrolora urzędu podatkowego. W większych urzędach może kontrolora za zezwoleniem przełożonej Władzy skarbowej krajowej zastępować trwale w prowadzeniu jednego lub drugiego zapisku inny odpowiedni urzędnik urzędu podatkowego.

Rachunek roczny urzędu sierociego prowadzi urzędnik urzędu podatkowego pod gwarancją obu odpowiedzialnych wyższych urzędników urzędu podatkowego.

Rozdział II.

Postępowanie z posyłkami wartościowymi dla sądu, gdy nadchodzą opieczetowane i za przekazem.

§. 12.

Posyłki wartościowe dla sądu, które nadchodzą pocztą opieczetowane, tudzież zapowiedzenia (adresy przesyłkowe, uwiadomienia i rewersy wydawcze), dotyczące się takich posyłek wartościowych, adresowanych do sądu a znajdujących się w zakładzie pocztowym, winna poczta oddawać bezpośrednio do urzędu podatkowego.

Tylko w takim przypadku, gdy posyłka ma napis: „Książka pieniężna“ lub „W sprawach karnych“ albo opatrzona jest dopiskiem: „Nie przeznaczona do kasowości urzędu depozytowego lub urzędu sierociego“, posyła się uwiadenie do sądu i jemu się doręcza.

Postanowienia powyższe stosują się także wtedy, gdy posyłka wartościowa nadchodząca do sądu adresowana jest „do rąk naczelnika sądu“.

§. 13.

Gdy posyłka wartościowa opieczetowana, do sądu adresowana, przyniesiona będzie do urzędu podatkowego, dwaj urzędnicy kasowi, przeznaczeni do kasowości urzędu depozytowego, mają najprzód przkonać się, czy pod względem owinięcia i opieczetowania posyłki niema do uczynienia jakiego zarzutu. Jeżeli posyłka wartościowa była oddana na pecztę pod pieczęcią kontrolną urzędu pocztowego (otwarta), należy ją niezwłocznie otworzyć w obecności sługi pocztowego doręczającego i zbadać to, co zawiera.

Jeżeli badania te nie nastręczą powodu do żadnego zarzutu, dwaj rzeczeni urzędnicy kasowi winni potwierdzić odbiór posyłki w rewersie wydawczym i tenże po wyciśnięciu pieczęci urzędowej zwrócić słudze pocztowemu.

Gdyby zaś miano do uczynienia jaki zarzut, w takim razie z natychmiastowem doniesieniem do naczelnika sądu należy zarzut ten napisać na owinięciu posyłki a według okoliczności na dokumencie do niej dołączonym i odesłać posyłkę do urzędu pocztowego wydawczego w celu wytożenia postępowania pocztowo-urzędowego. Przy dochodzeniu komisijnem, które następnie odbywać się będzie w urzędzie pocztowym, ma być obecny jeden z dwóch urzędników kasowych.

§. 14.

Zapowiedzenia (adresy przesyłkowe, uwiadomienia i rewersy wydawcze), dotyczące się posyłek wartościowych adresowanych do sądu a znajdujących się w zakładzie pocztowym, winny urzędy pocztowe skarbowe doręczać zawsze przez sług pocztowych.

Odbiór zapowiedzeń do urzędu podatkowego nadchodzących, potwierdzać mają w sposób w §. 13, ustęp 2 podany, obadwaj urzędnicy kasowi do kasowości urzędu depozytowego wyznaczeni, w obecności sługi pocztowego a to w książce do doręczania uwiadomień, którą tenże ma z sobą przynieść.

Natomiast w urzędach pocztowych nieskarbowych zapowiedzenia, które mają być oddane w urzędzie podatkowym, odbiera woźny urzędu podatkowego.

W tym celu urząd pocztowy winien dostarczyć własny dziennik do zapisywania tych zapowiedzeń przeznaczony (dziennik zapowiedzeń), który pozostaje w zachowaniu u urzędu podatkowego i wydaje się woźnemu tylko wtedy, gdy idzie na pocztę. W dzienniku tym winien urząd pocztowy zapisywać zapowiedzenia na razie powierzane podług numerów, miejsc oddania na pocztę i wartości posylek. Woźny urzędu podatkowego potwierdza objęcie otrzymanych dokumentów wydawczych położeniem podpisu swego w rejestrze, który utrzymywać ma urząd pocztowy. Za powrotem woźnego z urzędu pocztowego, urzędnicy kasowi przeznaczeni do kasowości urzędu depozytowego odbierają od niego zapowiedzenia, porównyując je z zapiskami w dzienniku uwiadomień i przekonawszy się o ich zgodności z nimi, potwierdzają w rzeczonym dzienniku odbiór zapowiedzeń z wyciśnięciem pieczęci urzędowej.

§. 15.

Celem czuwania nad odebraniem w czasie właściwym posylek, co do których nadeszło uwiadomienie, jakoteż kwot pieniężnych (§. 24, ustęp 3, §. 25 i §. 26, ustęp 4), które odebrane być mają na zasadzie przekazów pocztowych, przekazów płatniczych urzędu pocztowych kas oszczędności i przekazów pocztowych telegraficznych, kontrolor urzędu podatkowego winien każde zapowiedzenie a względnie każdy przekaz w urzędzie podatkowym odebrany zapisać w osobnym rejestrze (formularz A).

Formularz A.

Posyłki wartościowe awizowane odbiera na pocztę urzędnik urzędu podatkowego służący za kaucją, któremu towarzyszyć ma woźny urzędu podatkowego. Urzędnik ten winien adresy przesyłkowe, tudzież uwiadomienia i rewery wydawcze podpisać według przepisu §. 13, ustęp 2, przez obu urzędników kasowych do kasowości urzędu depozytowego wyznaczonych, oddać urzędowi pocztowemu, w tych zaś przypadkach, w których uwiadomienia odbiera woźny urzędu podatkowego, pokazać w urzędzie pocztowym także dotyczący dziennik uwiadomień, lecz przed odebraniem awizowanych posylek wartościowych obowiązany jest zbadać je w obecności urzędników pocztowych według przepisu §. 13, ustęp 1 i gdyby miał do uczynienia jaki zarzut, żądać wyłączenia postępowania pocztowo-urzędowego a uwiadomienie napowrót odebrać, o czem winien uwiadomić niezwłocznie naczelnika sądu.

§. 16.

Przed objęciem posylek wartościowych w zachowanie urzędu depozytowego winni obadwaj urzędnicy kasowi, którym dotycząca czynność jest poruczona, zbadać zawsze jeszcze prawdziwość tego co się w nich zawiera, a co do posylek odebranych

na pocztę przez funkcyonaryusza urzędu podatkowego stwierdzić wprzód także zgodność sztuk z pocztą przyniesionych z zapiskami dziennika uwiadomień.

Jeżeli przy badaniu otworzonej posyłki okaże się niezgodność, należy uwiadomić o niej niezwłocznie naczelnika sądu, ażeby wydał dalsze zarządzenie i zanotować niezgodność na akcie do posyłki dołączonym.

§. 17.

Gdyby do posyłki nie było dołączone żadne z przepisami zgodne podanie piśmienne, w takim razie wygotować należy przy objęciu krótkie przypomnienie urzędowe, dołączyć do niego zapisek lub wszelkie inne pismo posyłce towarzyszące a następnie postąpić z tem przypomnieniem urzędowem tak, jak się postępuje z podaniem piśmiennem, w przypadkach zaś wątpliwych postarać się należy o niezwłoczne dalsze zarządzenie naczelnika sądu.

§. 18.

Urząd podatkowy objawszy posyłki wartościowe kwalifikujące się do kasowości urzędu depozytowego lub sierocego, winien następnie postąpić z nimi w myśl postanowień rozdziału I.

Jeżeli zaś po otwarciu posyłki, urzędowi podatkowemu doręczonej, pokaże się, że takowa nie należy do kasowości urzędu depozytowego lub sierocego, dotyczącą rzecz wartościową zapisać należy w urzędzie podatkowym jedynie w przepisany rozporządzeniem Ministerstwa skarbu z dnia 11. stycznia 1876, l. 425 (Dz. r. m. s. Nr. 2) osobnym dzienniku do „należności sądowych, grzywien i dokumentów prawnych“ a następnie razem z należącym do niej podaniem piśmiennem i owinięciem posłać spiesźnie, najpóźniej zaś nazajutrz, do sądu, który odbiór potwierdzić ma w rzeczonym dzienniku, co stosownie do okoliczności przypadku czyni prowadzący książkę pieniężną lub urzędnik przeznaczony do zachowywania i rachunkowości ryczałtowego urzędowego, lub pieniędzy na koszt kary.

§. 19.

Jeżeli posyłka wartościowa opieczętowana, urzędowi podatkowemu doręczona, adresowana jest do rąk naczelnika sądu, urząd podatkowy winien uwiadomić onegoż o tem na najkrótszej drodze. Naczelnikowi sądu zastrzega się uczestniczenie przy otwarciu takiego aktu albo osobiście albo przez urzędnika sądowego do tego przeznaczonego i zarządzenie co potrzeba dla zabezpieczenia tajemnicy urzędowej.

§. 20.

Do odbioru opieczętowanych posylek pieniężnych i wartościowych, które stosownie do §. 12,

ustęp 2, mają być do sądu oddane, stosują się przepisy §. 68 instrukcyi z dnia 5. maja 1897 (Dz. u. p. Nr. 112).

§. 21.

Gdy posyłka wartościwa dla sądu przeznaczona, nadejdzie opieczętowana, z wyrażeniem na obwinieciu co zawiera, nie za pośrednictwem zakładu pocztowego, lecz inną okazyą, np. gdy ją przyniesie posłaniec prywatny, postąpić z nią należy w myśl postanowień powyższych, dotyczących się posyłek wartościowych opieczętowanych, pocztą nadchodzących.

Oddawcę należy wezwać, żeby był obecny przy otwarciu posyłki i badaniu tego, co zawiera a względnie, żeby w tym celu udał się do urzędu podatkowego; gdyby oddawca odmówił tego, trzeba to zapisać na dotyczącym akcie.

§. 22.

Gdy do zakładu pocztowego nadejdą przekazy pocztowe dla sądu, jakoteż adresowane do sądu przekazy płatnicze urzędu pocztowych kas oszczędności i przekazy pocztowe telegraficzne, takowe doręczać należy zawsze sądowi.

§. 23.

Jeżeli z szczegółów znajdujących się na odcinku lub z bliższych okoliczności, o ile takowe sądowi są znane, można co do celu przekazu pocztowego niewątpliwie poznać, że przekazana kwota pieniężna nie ma podlegać kasowości urzędu depozytowego lub sierociego, w takim razie odebranie z zakładu pocztowego kwoty przekazanej należy do sądu. W przypadkach takich postąpić należy według przepisu §. 68 instrukcyi z dnia 5. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 112.

§. 24.

Jeżeli zaś kwota przekazana ma być przedmiotem kasowości urzędu depozytowego lub urzędu sierociego, przekaz pocztowy odbiera zawsze prowadzący książkę pieniężną, który też winien odbiór onejże potwierdzić w rewersie wydawczym i wycisnąć na nim pieczęć sądu.

Odebrany przekaz pocztowy posłać należy następnie do urzędu podatkowego z krótkim przypomnieniem urzędowym w tej mierze napisanem, do którego przytwierdzić należy odłączony odcinek.

Urząd podatkowy winien kwotę przekazaną odebrać w zakładzie pocztowym (§. 15, ustęp 2). Kwotę przekazaną kwitując na odwrotnej stronie przekazu pocztowego obadwaj urzędnie kasowi z wyciśnięciem pieczęci.

Do dalszego postępowania z przypomnieniem urzędowym i objętą posyłką pieniężną stosują się odpowiednio dotyczące postanowienia rozdziału I.

§. 25.

Z przekazami płatniczymi wystawionymi dla sądu przez Urząd pocztowych kas oszczędności w Wiedniu na zasadzie przekazów włożycieli, postępować należy w podobny sposób, jak z przekazami pocztowymi adresowanymi do sądu (§§. 22—24).

§. 26.

Przekazy pocztowe telegraficzne doręczać należy naczelnikowi sądu, który odbiór telegramu przekazowego potwierdza w rewersie wydawczym. Jeżeli posyłka pieniężna nie ma być przedmiotem kasowości urzędu depozytowego lub sierociego, w takim razie naczelnik sądu winien kazać ją odebrać z poczty za zwrotem telegramu, który ma pokwitować i opatrzyć pieczęcią sądu. Odcinek telegramowy zatrzymuje się w sądzie.

Następnie posyłkę pieniężną, stosownie do jej przeznaczenia oddaje się niezwłocznie prowadzącemu książkę pieniężną lub urzędnikowi, któremu poruczone jest zachowywanie i rachunkowość ryczałtowego urzędowego lub pieniędzy na koszt kary.

Jeżeli zaś przekazana telegraficznie kwota pieniężna ma być przedmiotem kasowości urzędu depozytowego lub sierociego, postąpić należy w podobny sposób, jak się postępuje ze zwyczajnymi przekazami pocztowymi (§. 24).

Co do dalszego postępowania z odcinkiem a według okoliczności z przypomnieniem urzędowym i z objętą posyłką pieniężną, stosują się odpowiednio dotyczące postanowienia rozdziału I.

Doręczanie sądowi przekazów pocztowych telegraficznych nie jest ograniczone do godzin urzędowych sądu. Jeżeli przekaz doręczony będzie poza obrębem godzin urzędowych, kwota przekazana będzie odebrana na podstawie tego przekazu w ciągu najbliższych godzin urzędowych.

§. 27.

Sąd a względnie urząd podatkowy winien zawsze wcześniej wymienić urzędowi pocztowemu wydawczemu tych funkcyonaryuszów sądu i urzędu podatkowego, którzy będą kiedykolwiek przeznaczeni do odbierania i odnoszenia posyłek wartościowych i zapowiedzeń nadchodzących pocztą dla sądu. Na dotyczących odezwach, które opatrzone być mają pieczęcią urzędową, winni funkcyonariusze upoważnieni do kwitowania odbioru posyłek przydać własnoręcznie podpisy swoich nazwisk.

§. 28.

Gdyby po otwarciu aktu, który nadszedł do sądu opieczętowany, znaleziono w nim przedmiot wartościowy, który na obwinięciu nie był wyrażony, urzędnik biura podawczego winien najprzód opatrzyć podanie zanotowaniem nadejścia.

Jeżeli znaleziona rzecz wartościowa nie podlega kasowości urzędu i depozytowego lub sierocego, urzędnik biura podawczego winien oddać ją niezwłocznie, stosownie do jej przeznaczenia, prowadzącemu książkę pieniężną albo też innemu urzędnikowi powołanemu do zachowywania takich rzeczy wartościowych i utrzymywania z nich rachunku a to za potwierdzeniem odbioru na akcie do niej należącym. W przeciwnym razie odesłać należy rzecz wartościową do urzędu podatkowego.

Gdyby zachodziła wątpliwość, urzędnik biura podawczego postarać się ma o polecenie naczelnika sądu.

Rozdział III.

Postanowienia końcowe.

§. 29.

Do wszystkich podań o przyjęcie do depozytu, które urząd podatkowy posyła do sądu, tudzież do wszystkich aktów zawierających pieniądze lub wartości pieniężne, które sąd posyła do urzędu podatkowego i do wszelkich tamże posyłanych przekazów pocztowych, przekazów platniczych Urzędu pocztowych kas oszczędności i przekazów pocztowych telegraficznych, utrzymywać ma sąd książkę wpływów depozytowych podług formularza B.

W książce tej urząd podatkowy potwierdzać ma odbiór doręczonych mu aktów i depozytów a to podpisem obu urzędników kasowych, przy czym nie potrzeba wyciskać pieczęci urzędowej.

Gdy od urzędu podatkowego nadejdą prośby o przyjęcie depozytów, sąd wypełnić ma rubryki 1 aż do 6. Gdy zaś urzędowi podatkowemu posyła się przedmioty wartościowe lub przekazy, sąd wypełnia rubryki 1 aż do 4 a urząd podatkowy rubryki 7 aż do 9; co do przekazów dopisać należy przy najbliższej sposobności w rubryce 7 artykuł dziennika depozytowego (D. d.), a względnie artykuł dziennika kasy sieroczej (D. s.).

W rubryce 3 podać należy sądową liczbę czynności, o ile przy zapisywaniu jest wiadoma.

Razem z przepisaniem miesięcznem przekładaniem dziennika depozytowego ze wszystkimi załączkami posyłać należy bezpośrednio do departamentu rachunkowego sądu krajowego wyższego odpis uwierzytelniony książki wpływów sądowo-depozytowych.

Książka depozytowa, która dotychczas była w sądzie utrzymywana, nie będzie już prowadzona.

§. 30.

Naczelnik sądu obowiązany jest najmniej dwa razy w każdym miesiącu, w stosownych odstępach czasu kazać pokazać sobie w lokalu urzędowym urzędu podatkowego dziennik kasowy depozytowy i sierocy, porównać go dokładnie z książką wpływów sądowo-depozytowych (§. 29) i zbadać czy wszystkie podania o przyjęcie depozytu, które nadeszły do sądu od dnia poprzedniej rewizji a względnie od dnia 1. bieżącego miesiąca i wszystkie depozyty sądowe i sieroce przez sąd do urzędu podatkowego przekazane, są w dotyczącym dzienniku zapisane.

Gdyby przy tem badaniu okazała się jakaś niezgodność, naczelnik sądu winien zarządzić odpowiednie sprostowanie, w razie potrzeby po porównaniu z przedmiotem deponowanym w obecności obu wyższych urzędników urzędu podatkowego uczynionem.

Przekonawszy się o zgodności, winien naczelnik sądu opatrzyć wizą dzienniki i książkę wpływów depozytowych.

Za zezwoleniem prezesa sądu krajowego wyższego można rewizje te zamiast naczelnikowi sądu poruczyć innemu urzędnikowi sędziowskiemu dotyczącego sądu, którego wymienić należy urzędowi podatkowemu.

§. 31.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie we wszystkich królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych dnia 1. maja 1898. Mocą onegoż uchylają się wszelkie postanowienia dotychczasowych przepisów o zachowywaniu i kasowości majątku sierot, osób pod pieczę zostających i depozytów, tudzież o kasach sierocych wspólnych o tyle, o ile takowe nie zgadzają się z osnową niniejszego rozporządzenia.

Ruber r. w.

Kaizl r. w.

Baernreither r. w.

Formularz A do rozporządzenia Nr. 55 (§. 15)

R e j e s t r

urzedu podatkowego

kasy skarbowej

tyczący się posyłek wartościowych awizowanych, w urzędzie pocztowym w

odebrać się mających, dla sądu w

przeznaczonych.

[illegible]

Formularz B do rozporządzenia Nr. 55 (§. 29).

Książka wpływów depozytowych

c. k. Sąd

Rok administracyjny

Liczba bieżąca	Nazwa masy, lub deponenta	Rodzaj aktu, według okoliczno- ści sądowa liczba czynności; ilość załączek	Oznaczenie sumaryczne rzeczy wartościowej	W razie nadejścia od urzędu podatko- wego (kasy skarbo- wej) do sądu		Potwierdzenie urzędu podatko- wego (kasy skarbowej)			U w a g a
				Dzień	Artykuł dziennika depozyto- wego a względnie dziennika kasy sie- rocej	Dzień objęcia	Artykuł dziennika	Podpisy	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
				zl.	c.				